

[Hans Hedtoft.]

holdbart samarbejde mellem demokratiske stater.

Selvom man nu ikke ud fra sådanne betragtninger vil erkende, at tanken om et afrustet Tyskland, som forholdene har udviklet sig, er urealistisk, forekommer det mig, at den seneste tids begivenheder må have gjort dette klart for hvert eneste menneske. Med Sovjetunionens note af 10. marts til de 3 andre stormagter er scenebilledet i Tyskland og i hele Europa fuldstændig forandret. Kominforms marionetter, der hidtil har søgt at give en slags national helterolle som talsmænd for Tysklands afrustning, har nu fået besked på overalt at indstudere en ny rolle, og de optræder også, som de skal, overalt i den.

Ifølge Sovjetunionens forslag til fredstraktat med Tyskland skal det — som det er anført — tillades et samlet Tyskland at have

„de nationale stridskræfter, land-, luft- og flådestyrker, som er nødvendige for landets forsvar“.

Det skal endvidere tillades, at Tyskland kan fremstille det militære materielle udstyr, som er nødvendigt for de tyske styrker. Og for at gøre ende på enhver tvivl om Sovjetunionens såkaldte gode vilje hedder det ordret i Sovjetunionens forslag, at

„alle tidligere militærpersoner fra den tyske hær, herunder officerer og generaler, samt alle tidligere nazister, undtagen de, der afsoner straf for forbrydelser, de har begået,“

men alle de andre: officerer, generaler, alle nazisterne

„skal sikres borgerrettigheder og politiske rettigheder på lige fod med alle de øvrige tyske borgere for at kunne deltage i opbygningen af et,“ — som det hedder — „fredselskende demokratisk Tyskland“.

Jeg gør igen opmærksom på, at dette var et ordret citat af den sovjetrussiske tekst.

Se, det kan man virkelig kalde afnazificering på samleband. Samtidig må man erkende, at dette forslag med brutal tilside-sættelse af ethvert hensyn til de kommunistiske filialer verden over er en rigtig gammel-dags storpolitisk russisk trumf i spillet om det tyske folks sympati. I alt fald kan der næppe være tvivl om, at den gammel-dags tyske nationalisme med denne note og de perspektiver, den åbner, må have en følelse

af at skue ind i det forjættede land, navnlig på baggrund af den kommunistiske propaganda indtil den 9. marts i år. Set både med national-russiske og med national-tyske øjne er virkelig også denne note, der her foreligger fra russisk side, et tilbud med perspektiver.

Hvad er nu forklaringen på denne kommunistiske kovending? Den væsentlige grund til fremsættelsen af dette overraskende forslag er efter min mening Vesteuropas og Atlantpagtlandenes hurtigt voksende militære styrke. Det er min personlige overbevisning, at dette tilbud aldrig ville være kommet til at foreligge, hvis ikke det rationelle, beslutsomme samarbejde mellem den frie verdens lande, som er indledet, og som i dag allerede er ved at tage form, havde fundet sted. Alle blandt kommunisterne og kommunistiske sympatisører og alle udenfor kommunisternes kreds, som indtil dette øjeblik, samtidig med at man bekender sig til internationalt samarbejde, kun har haft hånsord tilovers for de ofre, den frie verden har bragt, skal ikke et øjeblik glemme, at dette tilbud, som står i direkte modsætning til den stilling, Sovjetunionen tidligere har taget, ikke ville være kommet til at foreligge, hvis ikke de frie demokratier med den beslutsomhed, hvormed det er sket, havde gennemført deres samarbejde. Atlantpagtens egentlige formål, som var og er at sikre freden og at skabe den ligevægt i styrke, der betinger forhandlinger på lige fod, gør altså allerede nu sin virkning gældende.

Samtidig er det ganske klart og naturligt, at tanken om at se Tyskland genforenet må gøre et stærkt indtryk på alle i Tyskland, også på alle ærlige tyske demokratiske kræfter. Jeg beder landsmænd tænke sig, at Danmark var i den situation, at, skal vi sige, Bornholm, Fyn og Sjælland i en given situation var besat af een stormagtsgruppe, Jylland besat af en anden, landet delt i samme zoner, som verden er det i dette øjeblik. Hvordan tror man at de landsmænd, der hørte hjemme i den besættelseszone, der var besat af de frie magter, ville tænke og føle overfor en regering, som ikke udnyttede hver eneste mulighed for at gennemføre fædrelandets genforening. Jeg bruger det billede for at understrege, at vi allesammen har pligt til at søge at forstå andre. Derfor må vi alle — og det adresserer jeg til tinget,